

[Himmelstrup.]

for at faa solgt Landmandsbankaktier den 30. Januar eller den 1. Februar 1933. I og for sig vilde det ogsaa have været en mærkelig Sammenhæng at bringe dette Spørgsmaal frem i, hvorimod det er meget naturligt at bringe Spørgsmaalet om Statens Ejerforhold til Landmandsbanken frem nu i Forbindelse med Seddelbankens Ordning, fordi vi jo netop nu staar over for, at Staten skal have øget Indflydelse paa Seddelbanken, og det er overmaade sandsynligt, at den Seddelbank, der nu vil blive skabt, i Løbet af nogen Tid vil optage rene Erhvervsbankforretninger i et saadant Omfang, at Staten ikke alene vil faa meget stor Indflydelse paa Seddelbanken, men ogsaa paa denne som Erhvervsbank, og tillige bevarer den den Indflydelse, den har, paa Landets største Erhvervsbank.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at det var lykkedes de Konservative ved denne Overenskomst at faa solgt 12½ Mill. Kr. Landmandsbankaktier. Det er i og for sig ikke noget at rose det ærede Medlem for, for det tilbød den daværende Handelsminister jo for to Aar siden under de indledende Drøftelser af hele dette Spørgsmaal, saa det, det er lykkedes det ærede Medlem Hr. Christmas Møller at opnaa paa dette Omraade, er saa beskedent, at der ikke er nogen Grund til at omtale det.

Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger, at vi har vendt os imod ham, fordi det ikke er lykkedes ham at faa solgt en større Post Aktier. Det er der jo ingen, der har bebrejdet det ærede Medlem. Vi har tværtimod sagt, at vi i og for sig godt kunde akkviescere ved, at en Post af den Størrelse, som der her er Tale om, blev bragt paa Markedet. Men det, vi har bebrejdet det ærede Medlem, er, at der ikke bliver fastlagt et videre Salg af disse Aktier, saaledes at Landmandsbanken i Løbet af kortere eller længere Tid kunde overgaa til at blive en privat Bank. Derom har vi jo stillet positive Forslag, ogsaa med Hensyn til det Tempo, hvori vi mener dette bør finde Sted, og det er min Overbevisning, at naar der blev Spørgsmaal om at sælge mindre Poster af Landmandsbankaktier, saaledes som det vilde ske, hvis det Forslag, vi har stillet, blev fulgt, saa vilde man ikke kunne frygte nogen som helst Manipulering med Kurser eller Priser, fordi de forholdsvis beskedne Poster, der vilde komme paa Markedet, i væsentlig Grad vilde blive optaget fra privat Side, hvis Bankens Aktier ellers, asaledes som Forholdet jo tidligere har

været, var vel anvendelige som almindelige Anlægspapirer.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde en Række Bemærkninger, deriblandt den, at han tillagde det afgørende eller meget stor Betydning, at Antallet af Bestyrelsesmedlemmer udvidedes fra 5 til 7. Jeg har netop sagt, at ogsaa jeg mener, at dette er et Fremskridt, fordi jeg ikke kan se rettere, end at den kgl. Bankkommissærs Magt begrænses, naar de Medlemmer af Bestyrelsen, med hvem Bankkommissæren maa formodes at have en særlig Forbindelse, ikke udgør saa stor en Del af den samlede Bestyrelse som oprindeligt foreslaaet.

Saa indrømmede det ærede Medlem Hr. Korsgaard, hvad han jo nødvendigvis maatte gøre, at han var fremkommet med den Bemærkning, at hans Partis Betingelse for at medvirke til Gennemførelsen af dette Lovforslag var, at mindst Halvdelen af Landmandsbankaktierne blev bragt paa Markedet, men, føjede det ærede Medlem til, det var en Udtalelse, som kun gjaldt før Valget. Jeg maa have Lov til at sige, at jeg synes, det er en meget farlig Udtalelse, for det betyder jo egentlig, at den Forpligtelse, som Regeringen efter min Opfattelse og ogsaa efter Det konservative Folkepartis hidtidige Opfattelse har i Kraft af Landmandsbanklovens § 3 til at afhænde i hvert Fald 30 Mill. Kr. Aktier, kan den nu se bort fra, fordi der har fundet et Valg Sted. Jeg mener naturligvis — og jeg har forstaaet, at Det konservative Folkeparti mener det samme —, at denne Forpligtelse vedblivende bestaar, og at vi maa kræve, at den bliver opfyldt, men jeg maa rigtig nok samtidig tilstaa, at jeg anser Chancen for, at Regeringen vil anerkende denne Forpligtelse, for at være meget lille, og jeg tror, at efter det, der sker her, vil Regeringen føle Forpligtelsen mindre, end den gjorde før.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærboel): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, at jeg altid har haft det saaledes, at havde jeg noget paa Hjerte, saa udtalte jeg mig, men jeg har ogsaa lært af Livet at kunne tie, og naar det ikke er nødvendigt at tale, saa tier jeg. Hvad en Diskussion mellem Oppositionens ærede Ordfører og mig i nærværende Sag skulde føre til, ved jeg ikke, og derfor indlader jeg mig ikke paa den. I øvrigt skal jeg sige angaaende det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup nu gentagne Gange har fremdraget her i Salen, at naar